

HEADLINE

COORDONATORI

**Antonio Momoc | Ionuț Butoi
Adriana Ștefănel | Dan Podaru**

România protestelor. 2017

Piața Victoriei vs. Cotroceni

Interviuri de istorie orală

*Cuvânt înainte de Zoltán Rostás
Postfață de Antonio Momoc*

MERIDIANE
PRINT

2019

©2019 by Meridiane Publishing

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

România protestelor – 2017 : Piața Victoriei vs. Cotroceni : interviuri de istorie orală / coord.: Antonio Momoc, Ionuț Butoi, Adriana Ștefănel, Dan Podaru ; cuv. înainte de Zoltán Rostás ; postf. de Antonio Momoc. – Iași : Meridiane Print, 2019

ISBN 978-606-94929-0-1

- I. Momoc, Antonio (coord. ; postf.)
- II. Butoi, Ionuț (coord.)
- III. Ștefănei, Adriana (coord.)
- IV. Podaru, Dan (coord.)
- V. Zoltán, Rostás (pref.)

Cuprins

Cuvânt înainte 5

PIAȚA VICTORIEI

Lozinca mea preferată, nu e... PSD,
e „DNA să vină să vă ia!” 11

Soția lui dactilografă întocmea liste
cu revoluționari în acel sediu
al partidului comunist 39

S-a văzut că civilizați am fost,
nu am fost nici golani, nici beți...
c-au spus că suntem plătiți 73

Ei strigau că erau manipulați
cu o sticlă de băutură sau cu ceva 132

Și acum tot comunism e,
numai că sub alte fețe. 157

În Piața Victoriei erau și persoane
care au participat din interes propriu...
spre deosebire de Piața Universității
în 1989. 167

Protestele mie mi se pare că multe
au fost alimentate și sunt în continuare
alimentate de interese străine 179

COTROCENI

Noi suntem aici, iar băiatul nostru e dincolo,
în Piața Victoriei! 223

La Cotroceni am văzut niște amărâți, de care
au făcut mișto niște prost-crescuți cum că nu
aveau dinți în gură 256

Suntem deja o colonie a acestor grupuri de interese.
Păcat de țara asta atât de frumoasă 270

Asta era ca o contrapondere a celor care
manifestau în Piața Victoriei unde totul era
regizat de profesioniști cu foarte
mulți bani! 301

Postfață. Câștigători și perdanti ai tranziției
postcomuniste spre integrarea europeană 330

Bibliografie 340

CUVÂNT ÎNAINTE

Din capul locului trebuie să afirmăm că tenta-
tiva coordonatorilor acestui volum este interesantă,
inedită, fiindcă au selecționat subiecții pentru in-
terviu de istorie orală dintre participanții la două
proteste de amploare cu epicentrul în București,
aparent ireconciliabile dar cu elemente inerent co-
mune.

Nu este prima tentativă de acest gen la Facul-
tatea de Jurnalism și Științele Comunicării. Această
culegere de interviuri de istorie orală urmează vo-
lurilor de aceeași factură, publicate începând din
2003. Atunci am coordonat, împreună cu regreta-
tul Sorin Stoica, culegerea alcătuită din interviuri-
le studenților *Istorie la firul ierbii, documente sociale
orale*. Succesul acestui volum ne-a îndemnat ca, din
jurnale de observație și interviuri de istorie orală,
să mai publicăm încă nouă volume împreună cu
Antonio Momoc, Florentina Țone, Theodora-Eli-
za Văcărescu, de altfel și ei foști studenți ai facultății
amintite de la Universitatea din București, unii din-
tre ei devenind între timp cadre didactice.

Acele volume, continuând investigațiile mele
din anii '80 ai secolului trecut, au „forat” memo-
ria acelor care au copilarit în epoca interbelică, au
supraviețuit anilor războiului, au avut experiența
regimului comunist din poziții foarte diferite, au
participat într-un fel sau altul la revoluția din 1989
sau au experimentat munca în străinătate în perioa-
da postsocialistă. Povestirile de viață au avut darul

LOZINCA MEA PREFERATĂ, NU E... PSD, E „DNA SĂ VINĂ SĂ VĂ IA!”

Alexandra Ene

FIȘĂ INTERVIU

Persoană intervievată: Liliana Chivu

Vârstă: 59 ani

Data nașterii: 20 aprilie 1958

Stare civilă: necăsătorită

Copii: un copil

Ocupație actuală: Inginer la S.C. ISPE S.A.

După protestele din ianuarie-februarie 2017

s-a înscris în USR unde este membră.

Copilăria. Unde v-ați născut? Unde v-ați petrecut copilăria? Cu ce se ocupau părinții? Cum era viața în comunism?

M-am născut și am crescut în București. Părinții mei au divorțat când aveam 4 ani și m-am mutat cu..., adică ne-am mutat cu mama și cu părinții ei, deci am stat cu mama și cu părinții ei într-un apartament în zona Pieței Romane. Și că și în copilărie a fost foarte bine, ca orice copil, normal (*pauză în vorbire*), nu prea erau locuri, adică erau pe vremea aia încă mai erau la noi pe stradă niște părculețe unde ne jucăm, că scrie aici de joacă, locuri de

joacă, acum nu mai sunt, deci au dispărut. Cu..., cu sania era mai greu, ne dădeam pe niște garaje care erau în pantă așa, cu sania asta era problema iarnă, dar ne băteam cu zăpadă, nu, deci o copilărie absolut normală, fără tată (*râde*), cât de normală poate fi.

Ați mai ținut legătura cu el?

Da, da, da! Acum numai el mai trăiește și el numai pe mine mă are și stă și aproape, stă unde ne-am întâlnit noi. Pe urmă mama s-a recăsătorit când aveam eu 13 ani, atunci a început o perioadă și mai bună pentru că ei cam în fiecare săptămână ieșeau la restaurant și mă luau și pe mine (*chicotește*). Nu era vară să nu mergem la mare, la munte nu prea, nu eram monaniarzi niciunul dintre noi. Ce pot să mai spun de copilărie?! Nu, deci eu am fost practic primul cu studii din familia mea. Cu ce se ocupau părinții? Mama era... Terminase liceul și lucra ca și lucrător comercial, iar tata, cu care nu am avut foarte multe legături și care s-a recăsătorit imediat după divorț a fost ofițer în Ministerul de Interne. Ce pot să mai spun despre asta? Nu, nu am foarte multe de spus, în liceu a fost foarte..., m-am cam izolat. Am făcut liceul de Arhitectură, erau foarte mulți cu fițe, cu ceaiuri... Și mie îmi place să dansez, enorm îmi place să dansez, dar (*mică pauză*) eram și mai plinuță așa și aveam o impresie cam proastă despre mine și, nu cât sunt acum, dar asta e altă poveste. M-am izolat și mergeam la teatru, citeam, deci am..., m-am cultivat și mi-au plăcut foarte mult cărțile și cu filmele mai puțin pe vremea aia; după, după ce am terminat facultatea am început să merg la Cinemateca, da. Deci așa cam până prin '77 la cutremur, aveam 19 ani la marele cutremur.

Cum a fost?

Nasol, deci a fost îngrozitor pentru că mai fuseseră cutremure din astea micuțe „Așa, ee, cutremur”, știi. Și aveam, lucrăm la un proiect fiind la Arhitectură, nu știu dacă ai auzit de rotringuri că nu se lucra în Autocat, evident, erau rotringuri, aveau niște capace și stăteau capacele înșirate pe diferite dimensiuni și eu le trăgeam în tuș și au început să sară capacele și am zis: „Ah, e cutremur!” și nu se mai oprea și eram în camera mea care era o cameră de trecere acolo unde am stat și a început să se zgâlțâie mai tare, a venit și mama și ne-am adăpostit sub grinda apartamentului. A fost îngrozitor, după care am ieșit pe stradă că nu îți mai venea să stai în casă și am văzut niște situații îngrozitoare pentru că fiind la Romană au fost blocuri care au căzut, am văzut o fată care nu știu dacă și-a revenit, parcă era nebună săraca, ea era în duș și a căzut, baia i-a rămas, ea a rămas vie și i-au murit părinții. Adică au fost niște (*puțin supărată*), nu pot să spun, cumplit, cumplit. Deci cam asta a fost, dar asta voiam să spun, că după cutremur a început perioada de restricționare și culturală, și cu alimentele, pentru că până în '77, mi-aduc eu aminte, că aveam 19 ani, deci ți-am zis, am trăit totuși ceva. Erau cum sunt acum băcăniile, găseai, îți râșnea cafea pe loc, se găseau țiğări, se găseau băuturi de toate felurile, țiğări de import, după care au dispărut toate și au început cu Nechezol, dacă ai auzit de Nechezol, deci asta era un aspect destul de neplăcut. Din punct de vedere al alimentelor, noi nu putem să ne plângem că am stat foarte mult la cozi până prin '88 pentru că mama lucrând în comerț și fiind și un om foarte descurcăreț avea relații și nu, deci chiar nu, eu nu am stat la coadă. După perioada asta, plus că nu puteai să pleci decât în țările tratatului de la Varșovia și..., și acolo vreau să spun că eu eram în ultimul

an de facultate (*puțin revoltată*), am sărit la facultate, eram în ultimul an de facultate și am vrut să fac o excursie în Uniunea Sovietică în care prindeam și zona Carelia care e acum la granița cu țările, cred că erau chiar țările Baltice chiar și nu mi-au aprobat, deci chiar în halul ăsta era. Cu banii ce să spun?! Deci te descurcai cu banii pentru că nu aveai ce să faci cu ei, nu? Dacă nu puteai să pleci, ce să..., cred că ai auzit și tu. Noi nu am avut mașină, dar mama și cu soțul ei depuseseră bani să-și ia una, dar nu au apucat că soțul ei a murit în '88 (*tușește*). Deci se aștepta cu anii. Apartamentul era cu chirie, la stat, că așa erau toate atunci.

Plăteai mult? Mai știți?

Ce anume?

Dacă plăteai mult?

Chiria nu, chiria era acceptabilă, nu. Dar eu când m-am angajat, deci după ce am terminat facultatea m-am angajat aici unde sunt și acum am 33 de ani de institut, unde lucrez, m-am înscris să primesc și eu o garsonieră că stăteam, eram 5, nu? Bunicii, mama cu soțul și cu mine în două camere, pe hol, că așa erau trecute în documente. Or, nu reușeam să ajung în capul listei pentru că tot veneau alții, veneau din provincie care nu aveau deloc. A venit la un moment dat cineva în inspecție și a zis că eu stau în condiții de lux pentru că aveam par-chet pe jos, astea erau condiții de lux? Și calorifer cu încălzire, la subsol era centrală, adică niște criterii din astea aberante pentru că noi eram claie peste grămadă acolo, ți-am zis era un hol de trecere, aveam pe trei pereți numai uși, bunicii treceau pe la mine prin dormitor, birou (*sic*), sufrageria mea. Astea erau necazurile care ne chinuiau. Pe urmă au început perioadele când nu erau gaze, deci iarna era un chin, mama stătea noaptea să gătească, deci nu se

aprindea flacăra de la aragaz. De opriri de curent, am avut noroc, în tot Bucureștiul s-a oprit curentul, dar noi stăteam în cartierul ăla, erau ambasadă, era spitalul de copii „Grigore Alexandrescu” și nu am avut pene de curent, dar n-aveam gaze și n-aveam apă caldă din cauza că n-ai gaze nu, dacă ai centrală proprie la bloc.

Ce să-ți mai spun? Deci bine n-a fost, plus că eu, în facultate mai puțin, dar după ce am terminat, traseul meu, noi mergeam pe jos la institut de la mama, de unde stăteam. Mă intersectam cu coloana lui Ceaușescu în fiecare dimineață aproape, bine că nu mă împiedica prea mult că ei treceau repede și oricum trebuia să stau la semafor, dar de fiecare dată mă gândeam cum să fac să-i arunc o bombă, deci numai asta aveam în cap. Deci, eu pe ăștia care se vaită că vai ce bine era, eu nu pot să-i înțeleg, deci mie mi se pare că au trăit în altă lume. Ori nu le-a păsat, nu știu ce să spun, deci a fost rău. A fost rău, ți-am zis, din cauza opririi ăsteia că ți se impunea ce să faci. Nu spun că fiind în facultate, am intrat și în partid, dar că așa era, cei care au medii mai mari erau primiți, altfel nu. Dar la prima ședință m-am lămurit cum era cu partidul pentru că erau tot felul de indivizi care se... ca să iasă ei în față, te criticau (*cu un ton dezamăgit*).

Și am rămas membru de partid până în '89, dar aveam mustărări că nu iau cuvântul. Că, știți? D-as- tea așa, nici nu știu, deci pe mine nici nu au îndrăznit să mă trimeată la spectacole pe stadioane. Nu făceam urât, dar nici nu mă uitam furmos la ei, știți? (*zâmbeste*). A fost, de exemplu... ai auzit de mitingul din 21, ăla mare când s-a întrerupt și emisia, eu eram la institut, nu au îndrăznit să mă trimită acolo. Eram mai rebelă, dar un rebel așa mai mult din priviri (*râde*), nu știu cum să spun. Și bine cu șefii mei nu prea! Nu, nu prea îndrăzneau pentru că n-am

suportat să fiu călcată pe coadă, știi?! Dar am suferit altfel, am suferit, nefiind căsătorită mă trimiteau în tot felul de permanențe, pe la nenorocirile astea unde avem noi, că e Institutul de Proiectări Energetice, la centrala de la Turceni, la centrala de la Giurgiu și am stat cu lunile pe acolo. Și nu conta că te îmbolnăvești, că acolo să vezi condiții, acolo să vezi cumplit, fără apă caldă, fără..., acolo am avut și pene de curent. Era un bloc făcut din prefabricate de 4 etaje și eu eram singură femeie, restul erau delegați din toate institutele că erau multe institute pe vremea aia și de cercetare și de proiectare, și furnizori de piese, toți erau bărbați. Dar nu s-a întâmplat nimic, problemele au fost că am răcit că era cimentul rece și nu aveam apă caldă, știi.

Nu găseai nimic de mâncare, trebuia să mănânci la cantină. La cantină dacă te duceai în sala mare și nu prea puteai să nu te duci acolo, începeau și aruncau muncitorii, iar eu fiind singură femeie, ei mai aveau femei angajate acolo, dar eu eram în grupul ăsta de proiectanți, ingineri, mai așa. Și aruncau cu cocloașe de pâine, deci îți dai seama ce demenți, nu știu, mă rog. Plus că mirosul de cărbune intră în haine, era cumplit. Și banii miroseau a cărbune, nu pot să-ți spun cum arată; de exemplu a nins, la un moment dat a nins, s-a așternut zăpadă pe câmp că era un câmp lângă centrală, a doua zi zăpada era gri, pe cuvânt, cenușie era. Așa, acum nu mai e că au pus filtre și e mai bine, au pus chiar și pomi fructiferi prin curte și trandafiri, adică e altceva într-adevăr. Dar era cumplit, era cumplit și am stat 3 luni acolo. Și după 3 luni am zis că vreau să-mi iau transferul, n-aveam voie să-mi iau transferul pentru că era Ministerul Energiei care era, n-aveai voie să faci orice vrei tu, știi?! Deci, nu puteai să pleci cu transfer că nu se acceptă și voiam să-mi dau demisia. Dacă îmi dădeam demisia,

pierdeam 5 ani de vechime, că atât aveam, din '84 până în '89, aveam 5 ani de vechime, pierdeam și ca avansare, ca salariu, și ca pensie, dar eram hotărâtă să-mi dau demisia. Noroc că a venit Revoluția, știi? A venit Revoluția.

Cum erau școlile?

Eu am avut o școală bună, profesori foarte buni. Ce m-a impresionat? Deci, aveam o profesoară de matematică care fusese studenta lui Țițeica, deci mare matematician român. Profesoară de biologie, foarte dedicată, aveam laborator, am făcut și cursuri de gospodărie (*entuziastă*), am învățat să fac și maioneză, și nu mai știu ce am mai făcut, ceva dulce, nu mai țin minte ce, în școala generală spun. Și o profesoară de istorie care mi-a plăcut foarte mult, avea ea, săraca, o alergie la oțet și i-am făcut noi o figură, i-am dat cu oțet pe tablă și când a intrat în clasă, și-a aruncat catalogul și a ieșit (*râde*). Da, am fost răutăcioși, dar era o doamnă, era o doamnă. Bine, și învățătoarea mea a fost o femeie absolut extraordinară, am avut noroc, am avut noroc. În școala generală, din clasa a VI-a, nu din a V-a, am..., a venit o profesoară de engleză care chiar ne-a învățat, deci eu de atunci am învățat engleză, știu foarte bine, am mai făcut și în liceu, și în facultate, dar deja nu mai aveam nevoie, adică lecturi în plus, nu altceva, literatură, dar bazele le-a pus binecuvântata, nu mai știu cum o cheama, am impresia că o cheama Ionescu, dar nu sunt sigură, deci 3 ani, din a VI-a până în a VIII-a. Și pe urmă, după școala generală, am intrat la Arhitectură cu meditații pentru desen și nu mi-a plăcut deloc atmosfera, acolo era cu „mâncătorie”, cu nasul pe sus, deci și-am zis. Și cam din anul II, eu am făcut 5 ani, am fost ultima serie de 5 ani, din anul II m-am hotărât să nu mai dau, dar nu știam

unde să dau, adică am făcut, am terminat, mi-am luat și diplomă, am făcut și proiectul, macheta de bloc, nu știu ce. Am luat 10 la matematică, la bac, dar la proiect nu, pentru că nu aveam posibilități. Ceilalți s-au dus pe la părinți, pe la..., unde aveau. Și m-am hotărât să dau la Construcții Hidrotehnice, asta am făcut.

Cum erau școlile? Erau bune, era un sistem de învățământ mai bun. Nu pot să-mi dau seama, eu dacă ar trebui să compar profesorii pe care i-a avut fata mea... Acum, la primii 4 ani, cum se cheamă? Nu e gimnaziu, primii 4 ani sunt școala primară, cu învățătoare, m-am luptat și am tot întrebat în dreapta, în stânga care e cea mai bună învățătoare și la aia am dat-o și într-adevăr a fost nemaipomenit, deci Maria nu face nicio greșală de ortografie, a prins foarte mult acolo. Pe urmă într-a 5-a și a 6-a a fost printre primii 3 din clasă și era un copil foarte sociabil, dar într-a 7-a i s-au schimbat mai mulți profesori și au venit unii care nu aveau nici în clin-nici în mână cu pedagogia și cu psihologia pentru copii și (*dezamăgită*) și mă rog, am pierdut-o, adică a alunecat, nu mai, abia am scos-o, abia am scos-o, dacă abia anul trecut a terminat liceul, îți dai seama, are 23 de ani, face săptămâna viitoare 23 de ani. Și nu, a fost nasol, era o directoare exact cum s-a întâmplat acum, când, anul trecut, nu știu dacă ai fost atentă, ministrul învățământului, domnul Mircea Dumitru a cerut să se dea examen pentru posturile de director de școli. Este foarte important să ai un director de școală care este și bun manager și bun profesionist, deci nu pot să spun ce panaramă avea Maria ca directoare de școală, nu pot să spun, care a adus oameni cu pile și care (*începe să vorbească cu pisica*). Da, deci e vorba de oameni, e vorba de oameni, eu așa zic. Că materia este foarte încărcată, este cumplită, de exemplu, în

clasa a 9-a am vrut să o ajut pe Maria cu matematica, deci din a 7-a, de unde era a treia în clasă la matematică, nu i-a mai plăcut matematica deloc și normal că s-a rupt filmul (*revoltată*) și ea în a 9-a și a 10-a a făcut matematică. În a 9-a am luat cartea și am încercat să o ajut, deci nu înțelegeam nimic, era filozofie, era nu știu ce. Că și eu îl citesc pe Liiceanu ca pe apă și aia era ceva de neconceput. Tu n-ai trecut prin treaba asta de curând? Da, ea în a 9-a a avut parte de profesori care se băteau cu pumnii în piept că materia lor e cea mai importantă, deși era la uman, deci asta spun, este vorba de oameni și acum nu știu ce fel de oameni ies, care nu, deci sunt foarte dezamăgită de învățământ, de sănătate nu pot să spun pentru că mă feresc ca de naiba de medici și de medicamente.

Așa, de angajat, m-am angajat imediat pentru că era obligatoriu să muncești, da? Și aveam dreptul să luăm repartiție, București era oraș închis, nu aveai voie să-ți iei repartiție în București, eu fiind și constructor hidro, erau institute de proiectări, cei care au avut părinții în institute au luat, că se putea, dar oficial nu, deci se făcea ca și acum. Dar, eu având medie bună am avut dreptul la dublă repartiție. Ai auzit de dublă repartiție? Deci, se făceau 2 ani, era un fel de stagiatură, într-un loc și pe urmă puteai să vii după 2 ani în București, tot eu îmi alegeam locul, deci eu puteam la repartiție să-mi aleg. Știi cum era? Foarte interesant, noi am fost așa, am fost în București vreo 120 de absolvenți, am avut la Iași și la Timișoara ca hidrotehnicieni și se făcea ca un fel de conferință de..., nu știu cum să zic pe vorbitori (*speakers n.a.*) era repartiția, toți, erau locurile înșirate pe tabelă și în ordinea mediilor aveai dreptul să-ți alegi, bineînțeles că aveau prioritate constanțenii să ia în Constanța, acum s-a făcut și la Constanța, nu știu dacă, dar cred că de 3 ani, nu știu dacă de 5. Eu am făcut 5 ani și

facultatea. Și am preferat să îmi aleg în același minister, ți-am spus că era foarte greu să te transferi dintr-un minister în altul, deci erau constrângeri, erau constrângeri. A! Și nu ți-am zis de armată. Am făcut armata, 5 ani, cumplit.

Se făcea armata și la femei?

Au făcut femeile, a fost ideea Elenei Ceaușescu, cred. Deci, nu pot să-ți spun ce umilință am trăit că toate ofițerele alea care predau, că făceam cursuri și o dată pe an, adică la sfârșitul anului, vara, o lună aveam practică cum ar veni și făceam pe stadionul Steaua că era al armatei și trebuia acolo să ne punem costumele de antichimic, lopata mică de tranșee, asta era amuzant, deci, luna aia era foarte amuzantă. Dar cursurile din timpul anului, deci o dată pe săptămână noi aveam 8 ore de cursuri la unitatea aia militară, nici nu mai știu unde era, că știu că îmi era așa o rușine să merg cu uniforma aia prin oraș și trebuia să saluți ofițerii, dar umilința nu asta era, umilința era că acele persoane, că nu pot să le spun doamne, te tratau că pe ultimul gunoi că lasă că știm noi cum se iau exemenele. Fii atentă, deci asta a fost cumplit. Umilință, intelectualii trebuiau să fie umiliți, știi? Da. Deci cine spune că era bine pe vremea lui Ceaușescu...

Și ți-am zis cu repartitia, deci atunci am luat așa, am luat stagiatură pe Valea Oltului, la Brezoi, dacă ai auzit, unde se varsă Lotrul în Olt și începuseră lucrările la Barajul Gura Lotrului și a doua repartitie era aici la institutul unde lucrez acum, dar mama săraca n-a prea suportat ideea că eu o să stau 2 ani acolo și având ea relații de familie la partid, acolo erau relații, ca și acum dacă stai să te gândești, mi-au trimis fax că pot să vin, nici nu mă instalasem bine, dar nu, eu am făcut hidrotehnică, vreau să fac baraje și am stat 6 luni. Că după 6 luni au deschis alt baraj, mai în

amonte pe Olt și au dat disponibili toți inginerii și eu când am văzut, am venit la serviciu, fii atentă, și văd o listă pe ușa că sunt disponibile următoarele posturi și mi-am văzut numele acolo, și m-a apucat plânsul, cum adică mă dai tu disponibilă, nici nu spui dinainte și m-am supărat și am dat telefon la București, și am zis, mai e valabil faxul ăla? Și era valabil faxul. Știi ce e ăla un fax? De fapt, nu era fax, era telefax că se dădea prin morse, nu știu cum, deci era alta, așa. Și mi-am luat poșeta, deci nu mi-am luat bagajele că aveam acolo bagaje, îți dai seama, așternuturi, aveam radiator electric, că nu aveam încălzire. Deci am stat 6 luni de iarnă, dar o iarnă cumplită că au fost legăturile rupte, firele înghețate, deci o iarnă din asta grea de tot, într-o zonă că o căldură așa, nu bătea soarele acolo, am suportat tot frigul ăla ca să plec după 6 luni. Și-am plecat, ți-am zis cu poșetuța, ți-am zis și am venit și mi-am făcut detașarea la institut, deci na, a fost cu pile. Alții, ți-am zis, au venit din prima, adică te duceai unde ai fost repartizat și îți dădeau o negație, domne, nu am nevoie de cutare, de tovarășul sau de tovarăsa, asta a fost. Și la repartitie, deci, ți-am zis, eu am avut dublă repartitie, ce să mai spun eu pe aici că eu am multe de povestit dar poate te plictisesc. Așa, deci m-am angajat imediat, adică am terminat în iunie și m-am angajat pe 23 septembrie, am fost la mare, eii, păi cum?! Da. Și cum era munca?! Munca aici la institut, ți-am spus cum era, erai mai fără relații, dădeau toți în tine, știi, că pe urmă nu a mai funcționat pila, până la transfer. Dădeau în tine, adică în sensul că te trimiteau să le rezolvi probleme șefilor cum mi-au făcut și cu detașarea aia de 3 luni, a dracu detașare, permanentă cum ți-am zis, la Turceni și după 3 luni am vorbit cu vărul mamei de la partid că întâmplător era șeful de cameră pe Sectorul 2, unde e institutul meu și am zis că nu vrea